

Sygn. akt XI Ka 565/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2013r. r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący: SSO Włodzimierz Śpiewła

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Elżbieta Józwiakowska / spr. /

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale **Prokuratora** Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2013r.

sprawy **R. M.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach – VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Rykach

z dnia 22 marca 2013r. sygn.akt VII K 263/13

I – zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 /trzech/ lat;
2. z rozstrzygnięcia zawartego w pkt. VI wyroku eliminuje sformułowanie „ w ruchu lądowym”;

II – w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III – na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 23 marca 2013r. do dnia 4 lipca 2013r.;

IV – zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, którymi obciąża Skarb Państwa.

XI Ka 565/13

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że: w dniu 7 listopada 2012 roku w D., woj. (...) prowadził po drodze publicznej ul. (...) samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości przy czym w I próbie miał 1,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, w II próbie 1,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a w III próbie 1,50 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Puławach oskarżonego R. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. skazał oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych; na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem świadczenia pieniężnego; na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu; na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 listopada 2012 roku do dnia 22 marca 2013 roku; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył na niekorzyść oskarżonego prokurator – w części dotyczącej orzeczenia o karze.

W apelacji podniósł zarzuty:

I. obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie:

- art. 42 § 2 k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w sytuacji, gdy Sąd był zobligowany do orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju,
- art. 63 § 2 k.k. poprzez zaliczenie okresu zatrzymania prawa jazdy oskarżonemu na poczet nieorzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, jak również ograniczenia obowiązywania przedmiotowego środka karnego do określonych stref ruchu w sytuacji, gdy przepis art. 42 § 2 k.k. tego nie przewiduje;

II. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w punkcie III sentencji wyroku art. 33 § 3 k.k. jako podstawy przy ustalaniu wysokości stawki dziennej orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego R. M. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat; wyeliminowanie z orzeczenia w rozstrzygnięciu dotyczącym środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów sformułowania „w ruchu lądowym”; wskazanie art. 33 § 3 k.k. jako podstawy prawnej przy ustalaniu wysokości stawki dziennej wymierzonej wobec oskarżonego kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację prokuratora należy uznać za zasadną - w zakresie zarzutu sformułowanego w pkt. I wywiedzionego środka odwoławczego.

W istocie Sąd I instancji dopuścił się wskazanej przez skarżącego obrazę przepisów prawa karnego materialnego, nie zawierając w wyroku rozstrzygnięcia o obligatoryjnym środku karnym zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Owo uchybienie jest oczywiste i zostało dostrzeżone przez Sąd Rejonowy /vide pisemne motywy wyroku/ - co powoduje, że nie zachodzi potrzeba szczegółowego omawiania tej kwestii.

Wskazać należy, iż rację ma także autor apelacji, gdy kwestionuje niezasadne ograniczenie kategorii ruchu w zakresie, którego orzeczony zakaz ma obowiązywać - wyłącznie do ruchu lądowego.

Na gruncie obowiązującej aktualnie normy art. 42 § 2 kk brak jest podstaw do wskazywania w wyroku określonych sfer ruchu, których orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów ma dotyczyć – co powoduje, iż rozstrzygnięcie zawarte w pkt. VI wyroku w omawianym zakresie jest wadliwe.

Mając zatem na uwadze podniesione okoliczności - Sąd Okręgowy dokonał stosownej weryfikacji zaskarżonego wyroku, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego wskazanego w art. 42 § 2 kk środka karnego. Sąd odwoławczy uznał nadto, że dla realizacji celów zastosowanego instrumentu polityki karnej tak w sferze prewencji, jak i społecznego oddziaływania - wystarczające będzie orzeczenie go na okres 3 lat.

Na uwzględnienie nie zasługuje natomiast zarzut zawarty w pkt. II apelacji.

Norma art. 71 § 1 kk powołana przez sąd w kontestowanym przez prokuratora rozstrzygnięciu stanowi autonomiczną podstawę orzeczenia kary grzywny – bez konieczności wskazywania posiłkowo art. 33 § 3 kk.

Powyższe powoduje, że nie może być mowy o naruszeniu przepisu art. 413 § 1 pkt.6 kpk.

Nie dopatrując się przesłanek z art. 439 § 1 kpk i art.440 kpk oraz dzieląc stanowisko Sądu I instancji tak w zakresie winy, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu - w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Orzeczenie w przedmiocie wydatków zostało oparte na art.624 § 1 kpk – in fine.